

Arrest

nr. 266 494 van 11 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 augustus 2019 dienen de verzoekende partijen een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 20 oktober 2021 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 22.08.2019 werd ingediend door:

Naam: V. (..)

Voorna(a)m(en): V. (..)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Mezhduretsk

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Er werd reeds een beslissing genomen op 12.02.2020. De beslissing werd evenwel vernietigd door de RvV bij arrest 253.690 dd. 29.04.2021. Daarom dient het dossier heden opnieuw beoordeeld te worden.

Betrokkene vroeg op 22.08.2019 gezinshereniging aan met S. O. (..) (RR: xxxxxxxxxxxx), zijn schoonzus van Belgische nationaliteit (dewelke op datum van de aanvraag nog de naam Z. (..) droeg).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie';

Gezien de aanvraag is ingediend in toepassing van artikel 40ter, §1 dient betrokkene aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon toepassing heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

De referentiepersoon doet dus een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie, maar legt hiervoor onvoldoende bewijzen voor.

Gelet dat artikel 21 VWEU het volgende bepaalt: 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt: 'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida. punt 70):

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat zij in een ander EU-lidstaat verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat zij in dat EU-land een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met betrokkene.

Ter staving dat de Belgische referentiepersoon gebruikt heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer, werden de volgende documenten voorgelegd:

- een blanco attest waarvan wordt gesteld dat referentiepersoon dergelijk document/aankomstverklaring op 24.04.2019 heeft ingevuld bij de politie te Tsjechië; stempel op p. 29 in paspoort met nummer EP064218 van referentiepersoon waaruit blijkt dat zij zich heeft aangemeld op 24.04.2019 bij de politiediensten aldaar.*

- Verklaring op eer van K. O. (..) dd. 29.07.2019 waaruit zou moeten blijken dat referentiepersoon 3 maanden en 3 dagen op het aangegeven adres in Bradlec - Tsjechië heeft verbleven, meer bepaald van 24.04.2019 tot 29.07.2019.

Vooreerst, voor wat het gestelde van de advocaat in het schrijven dd. 20.11.2019 betreft dat referentiepersoon in Tsjechië als beschikker het verblijfsrecht bekwaam: dit kan uit niets in het dossier blijken. Uit het dossier kan blijken dat referentiepersoon zich daadwerkelijk heeft aangemeld bij de Tsjechische politiediensten op 24.04.2019. Echter kan daaruit geenszins blijken dat referentiepersoon een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen) zou hebben bekomen in Tsjechië.

Voor zover dergelijke verblijfstitel wel zou kunnen worden bewezen, dient bijkomend opgemerkt te worden dat evenmin is aangetoond dat referentiepersoon in Tsjechië een gezinsleven zou hebben opgebouwd of bestendigd met betrokkene. Wel integendeel: met de voorgelegde stukken wensen betrokkenen aan te tonen dat referentiepersoon van 24.04.2019 tot 27.09.2019 in Tsjechië zou hebben verbleven. De voorgelegde geldtransacties waarmee betrokkene het ten laste zijn van referentiepersoon zou wensen aan te tonen van in het land van herkomst bestrijken de periode van 26.12.2018 tot 01.08.2019. Deze stortingen aan betrokkene echtgenote werden allen verstuurd naar Rusland. Voor zover deze stortingen aldus zouden worden aangenomen voor betrokkene, zou daaruit bijgevolg blijken dat betrokkene en zijn echtgenote de ganse periode dat referentiepersoon in Tsjechië verbleef ontegensprekelijk in Rusland hebben verbleven. Uit het voorgelegde paspoort van betrokkene blijkt verder dat hij is ingereisd in Tsjechië op 02.08.2019, hetgeen voorgaande stelling staft. Uit stukken in het dossier blijkt dat hij Schengen inreisde met een visum C voor toeristische doeleinden (voorziene verblijfsduur in Tsjechië: 22 dagen). Betrokkene reisde vervolgens België in op 21.08.2019 (cfr. inlichtingenblad dd. 02.09.2019). Uit het geheel van de stukken blijkt aldus dat betrokkene Tsjechië is ingereisd op een moment dat referentiepersoon reeds terug vertrokken was, zij heeft er immers slechts verbleven tot 29.07.2019.

Zelfs voor zover referentiepersoon wel degelijk nog in Tsjechië aanwezig was, dient vastgesteld te worden dat zij hoogstens mogelijk allen samen afgereisd zijn naar België. Geenszins kan blijken dat zij samen een gezinsleven zouden hebben opgebouwd of bestendigd in Tsjechië waardoor referentiepersoon art. 40ter §1 zou kunnen invoeren in onderhavige procedure.

Het recht op vrij verkeer is hier niet aangetoond. Betrokkene kan zich dus niet beroepen op artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.80. Betrokkene kan zich ook niet beroepen op artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, gezien gezinshereniging met een meerderjarige Belgische schoonzus immers niet voorzien is in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter, §1 juncto 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 §1, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene lijkt geen sprake te zijn, evenmin van minderjarige kinderen in het Rijk. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging kan aan betrokkene niet worden toegestaan. Er is niet voldaan aan de voorwaarden om het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. De afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon wordt betwist. Uit gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in het land van herkomst vlak voor zijn vertrek uit Rusland tewerkgesteld is geweest als Kaderlid in het bedrijf AZS te Novosibirsk Krasny. Uit niets blijkt dat hij heden niet meer in staat zou zijn om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Betrokkene is gehuwd met referentiepersoon haar zus en vormt met haar een kerngezin sinds 2006. Betrokkene behoort niet tot het kerngezin van referentiepersoon, evenmin is er sprake van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van referentiepersoon. Het gezins- en familieleven kan gelet op voorgaande elementen geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkenen uiteraard vrij contacten te onderhouden via moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken te plannen. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het verblijfsrecht niet kan worden toegekend en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief."

en:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 22.08.2019 werd ingediend door:

Naam: S. (..)

Voorna(a)m(en): A. (..)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: 07.09.1976

Geboorteplaats: De-Kastri

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Er werd reeds een beslissing genomen op 12.02.2020. De beslissing werd evenwel vernietigd door de RvV bij arrest 253.690 dd. 29.04.2021. Daarom dient het dossier heden opnieuw beoordeeld te worden.

Betrokkene vroeg op 22.08.2019 gezinshereniging aan met S. O. (..) (RR: xxxxxxxxxx), haar zus van Belgische nationaliteit (dewelke op datum van de aanvraag nog de naam Z. (..) droeg).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Gezien de aanvraag is ingediend in toepassing van artikel 40ter, §1 dient betrokkene aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon toepassing heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

De referentiepersoon doet dus een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie, maar legt hiervoor onvoldoende bewijzen voor.

Gelet dat artikel 21 VWEU het volgende bepaalt: 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt: 'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).'

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat zij in een ander EU-lidstaat verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat zij in dat EU-land een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Ter staving dat de Belgische referentiepersoon gebruikt heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer, werden de volgende documenten voorgelegd:

- een blanco attest waarvan wordt gesteld dat referentiepersoon dergelijk document/aankomstverklaring op 24.04.2019 heeft ingevuld bij de politie te Tsjechië; stempel op p. 29 in paspoort met nummer EP064218 van referentiepersoon waaruit blijkt dat zij zich heeft aangemeld op 24.04.2019 bij de politiediensten aldaar.
- Verklaring op eer van K. O. (..) dd. 29.07.2019 waaruit zou moeten blijken dat referentiepersoon 3 maanden en 3 dagen op het aangegeven adres in Bradlec - Tsjechië heeft verbleven, meer bepaald van 24.04.2019 tot 29.07.2019.

Vooreerst, voor wat het gestelde van de advocaat in het schrijven dd. 20.11.2019 betreft dat referentiepersoon in Tsjechië als beschikker het verblijfsrecht bewaart: dit kan uit niets in het dossier blijken. Uit het dossier kan blijken dat referentiepersoon zich daadwerkelijk heeft aangemeld bij de

Tsjechische politiediensten op 24.04.2019. Echter kan daaruit geenszins blijken dat referentiepersoon een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen) zou hebben bekomen in Tsjechië.

Voor zover dergelijke verblijfstitel wel zou kunnen worden voorgelegd, dient bijkomend opgemerkt te worden dat evenmin is aangetoond dat referentiepersoon in Tsjechië een gezinsleven zou hebben opgebouwd of bestendigd met betrokkene. Wel integendeel: met de voorgelegde stukken wensen betrokkenen aan te tonen dat referentiepersoon van 24.04.2019 tot 27.09.2019 in Tsjechië zou hebben verbleven. De voorgelegde geldtransacties waarmee betrokkene het ten laste zijn van referentiepersoon zou wensen aan te tonen van in het land van herkomst bestrijken de periode van 26.12.2018 tot 01.08.2019. Deze stortingen op betrokkene's naam werden allen verstuurd naar Rusland. Deze stortingen tonen bijgevolg aan dat betrokkene de ganse periode dat referentiepersoon in Tsjechië verbleef ontegensprekelijk in Rusland heeft verbleven. Uit het voorgelegde paspoort van betrokkene blijkt verder dat zij is ingereisd in Tsjechië op 02.08.2019, hetgeen voorgaande stelling staft. Uit stukken in het dossier blijkt dat zij Schengen inreisde met een visum C voor toeristische doeleinden (voorziene verblijfsduur in Tsjechië: 22 dagen). Betrokkene reisde vervolgens België in op 21.08.2019 (cfr. inlichtingenblad dd. 02.09.2019). Uit het geheel van de stukken blijkt aldus dat betrokkene Tsjechië is ingereisd op een moment dat referentiepersoon reeds terug vertrokken was, zij heeft er immers slechts verbleven tot 29.07.2019.

Zelfs voor zover referentiepersoon wel degelijk nog in Tsjechië aanwezig was, dient vastgesteld te worden dat zij hoogstens mogelijk allen samen afgereisd zijn naar België. Geenszins kan blijken dat zij samen een gezinsleven zouden hebben opgebouwd of bestendigd in Tsjechië waardoor referentiepersoon art. 40ter §1 zou kunnen invoeren in onderhavige procedure.

Het recht op vrij verkeer is hier niet aangetoond. Betrokkene kan zich dus niet beroepen op artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.80. Betrokkene kan zich ook niet beroepen op artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, gezien gezinshereniging met een meerderjarige Belgische schoonzus immers niet voorzien is in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter, §1 juncto 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene lijkt geen sprake te zijn, evenmin van minderjarige kinderen in het Rijk. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging kan aan betrokkene niet worden toegestaan. Er is niet voldaan aan de voorwaarden om het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging te kunnen uitoefenen, derhalve kan zij niet in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. De afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon wordt betwist. Uit gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene haar echtgenoot in het land van herkomst vlak voor hun vertrek uit Rusland tewerkgesteld is geweest als kaderlid in het bedrijf AZS te Novosibirsk Krasny. Verder blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag aangaf geen beroep uit te oefenen. Betrokkene blijkt echter wel in het verleden een vaste baan gehad te hebben (cfr. visumaanvraag in 2005: "S. A. (...) zal dan ook na het verstrijken van het visum terugkeren naar Rusland waar zij een vaste baan heeft alsook een vaste relatie en een eigen appartement."). Uit niets blijkt dat betrokkene noch haar echtgenoot heden niet meer in staat zouden zijn om in hun eigen levensonderhoud te voorzien. Betrokkene is gehuwd en vormt met haar echtgenoot een kerngezin sinds 2006. Betrokkene behoort niet tot het kerngezin van referentiepersoon, evenmin is er sprake van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van referentiepersoon. Het gezins- en familieleven kan gelet op voorgaande elementen geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkenen uiteraard vrij contacten te onderhouden via moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken te plannen. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het verblijfsrecht niet kan worden toegekend en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

"Eerste middel : schending van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 (Vw.), schending van artikel 58 van het KB van 8 oktober 1981, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en

beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht

2.1.1.

Verzoekers hebben op 21 augustus 2019 conform artikel 47/1, 2° Vw. een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van hun Belgische (schoon)zus, die gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Dat, conform artikel 47/1, 2° Vw., als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten, overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw., de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Dat verzoekers bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mogen aantonen dat zij ten laste zijn van hun Belgische (schoon)zus of deel uitmaken van haar gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.1.2.

Dat verwerende partij evenwel niet overgaat tot een onderzoek naar het feit of verzoekers ten laste waren van hun (schoon)zus in het land van herkomst en/of zij deel uitmaakten van het gezin van hun (schoon)zus in de Russische Federatie.

Verweerder argumenteert immers dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon in Tsjechië verbleef krachtens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG en dat zij in Tsjechië een gezinsleven met verzoekers heeft opgebouwd of bestendigd, zodat verzoekers bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging kunnen indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° Vw.

Evenwel hebben verzoekers volgende documenten bij hun aanvraag volgende documenten neergelegd: attest waarin wordt gesteld dat de referentiepersoon een aankomstverklaring heeft ingevuld bij de de Tsjechisch politie, stempel op p.29 van paspoort referentiepersoon waaruit blijkt dat zij zich heeft aangemeld op 24.04.2019 bij de Tsjechische politie en verklaring op eer dd. 29.07.2019 m.b.t. het verblijf van de referentiepersoon, mevrouw O. Z. (..), in Bradlec (Tsjechië) van 24.04.2019 tot 29.07.2019.

Daarnaast hebben verzoekers de bewijzen inkomsten van de echtgenoot, de heer F. V. A. (..), en bewijs ziekteverzekering neergelegd welke aantonen dat de referentiepersoon, in een andere lidstaat van de Europese Unie op basis van het vrij personenverkeer verbleef als bezitter van voldoende bestaansmiddelen.

Het is evenwel voor verzoekers onmogelijk om aan te tonen onder welke verschillende categorieën voorzien in de richtlijn 2004/38/EG de referentiepersoon juist in Tsjechië werd ingeschreven (werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen).

Immers, de richtlijn 2004/38/EG is van toepassing in Tsjechië. In Tsjechië gelden dus dezelfde principes als in België om als Unieburger verblijfsrecht te bekomen. Dit wil zeggen dat een Unieburger, en dus de referentiepersoon, maximaal drie maanden in een andere lidstaat kan verblijven zonder enige voorwaarde van formaliteiten of geldige identiteitsdocumenten, (kort verblijf, artikel 6 richtlijn 2004/38/EG).

In het geval dat een Unieburger langer dan drie maanden wil verblijven in een andere lidstaat (hetgeen in casu gebeurde, de referentiepersoon was tussen 24/04/2019 en 27/09/2019 ingeschreven in Tsjechië), kan dit als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen (artikel 7 van de richtlijn) en kunnen bepaalde administratieve formaliteiten worden opgelegd, zoals een inschrijving bij de gemeente en de overlegging van bepaalde documenten ter verificatie van het recht op verblijf (artikel 8 van de richtlijn). Op een andere basis dan in het kader van richtlijn 2004/38/EG kon de referentiepersoon geen verblijfsrecht van meer dan drie maanden in Tsjechië verkrijgen.

Het is evenwel voor verzoekers onmogelijk om aan te tonen onder welke van de verschillende categorieën, voorzien in de richtlijn 2004/38/EG, de referentiepersoon juist werd ingeschreven in Tsjechië (werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen).

De informatie, welke de Tsjechische overheid ter beschikking stelt, toont namelijk aan dat een Unieburger; die voldoet aan de voorwaarden voorzien in richtlijn 2004/38/EG; in Tsjechië mag verblijven langer dan drie maanden en dat geen Tsjechische verblijfstitel nodig is (een "registration certificate" is niet verplicht, enkel een aanmelding bij "Foreign Police Department" is noodzakelijk, en dit is gebeurd).

"For an EU citizen, the registration certificate is not a condition of their stay in the Czech Republic, therefore it is up to them whether they request this certificate be issued or not".

Verzoekster heeft zich op 24.04.2019 bij de Tsjechische politie 3069 met de bevestiging van haar verblijfplaats. Vervolgens werd een voor de notaris afgelegde verklaring op eer van haar verblijf van 24.04.2019 tot 29.07.2019 te Bradlec (Tsjechië) geregistreerd in het Stadhuis te Mlada Boleslav (bekrachtigd met apostille).

De door verzoekers neergelegde documenten zijn het bewijs dat de Unieburger legaal in Tsjechië verbleef (zie <https://www.mvcr.cz/mvcren/article/entering-the-czech-republic.aspx> en <https://www.mvcr.cz/mvcren/article/temporary-residence.aspx>) :

Conform deze informatie, volstonden de door verzoekers neergelegde documenten dan ook opdat de referentiepersoon wettig in Tsjechië gedurende meer dan drie maanden kon verblijven.

Het is dan ook volstrekt logisch dat de referentiepersoon deze documenten, en geen andere, heeft voorgelegd om aan te tonen dat zij over een verblijfsrecht van langer dan drie maanden beschikte in Tsjechië.

Er kan niet worden ingezien welke documenten nog kunnen worden verwacht om aan te tonen dat verzoekers (schoon)zus over een effectief verblijfsrecht van langer dan drie maanden in Tsjechië beschikte.

Met de door verzoekers neergelegde documenten hebben zij dus voldoende aangetoond dat de referentiepersoon meer dan drie maanden volstrekt op wettige manier in Tsjechië verbleef en dus onder de verblijfsreglementering voor Unieburgers in Tsjechië verbleef.

Dat de bestreden beslissingen dan ook onvoldoende gemotiveerd zijn wanneer louter gesteld wordt dat de referentiepersoon niet aangetoond heeft aan de voorwaarden te voldoen en zich dan ook niet kan beroepen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG.

Artikel 2 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat er derhalve geenszins sprake is van een afdoende gemotiveerde beslissing en de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat verweerder bovendien, indien hij van oordeel was dat de door verzoekers voorgelegde stukken betreffende het verblijf van hun (schoon)zus in Tsjechië, niet volstonden – quod certe non – verzoekers diende uit te nodigen bijkomende documenten voor te leggen en te verduidelijken welke documenten hij exact verwachtte.

Door geen bijkomende informatie bij verzoekers op te vragen, doch gewoon een beslissing te nemen waarin als motivatie wordt vermeld dat niet werd aangetoond op welke grond de referentiepersoon in Tsjechië verbleef, heeft verweerder dan ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet op een zorgvuldige wijze genomen werden en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd, net zoals het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de bestreden beslissingen bovendien iedere redelijkheid missen, waar gesteld wordt dat verzoekers niet hebben aangetoond op welke basis de referentiepersoon een verblijfsrecht in Tsjechië bekwaam,

terwijl uit de informatie van de Tsjechische overheid blijkt een “registration certificate” niet verplicht is en enkel een aanmelding bij “Foreign Police Department” noodzakelijk is (dit is in casu door de referentiepersoon gebeurd) (cf. supra).

Dat wel degelijk werd aangetoond dat de referentiepersoon over een verblijfsrecht in Tsjechië beschikte, zodat de bestreden beslissingen geenszins redelijk te noemen zijn.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

De bestreden beslissingen dienen dan ook vernietigd te worden.

2.1.4.

Gelet op wat voorafgaat, konden verzoekers wel degelijk een aanvraag gezinsherenging indienen met hun Belgische (schoon)zus, aangezien deze laatste gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980, een schending van artikel 58 van het KB van 8 oktober 1981, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals een schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd te worden.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissingen eveneens een schending inhouden van het artikel 47/1, 2° Vw., een schending van artikel 58 van het KB van 8 oktober 1981, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals een schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, wanneer deze stellen dat niet werd aangetoond dat verzoekers en de referentiepersoon samen in Tsjechië een gezinsleven zouden opgebouwd of bestendig hebben waardoor de referentiepersoon het art. 40ter §1 Vw. zou kunnen invoeren.

Dat verzoekers opmerken dat het artikel 40ter §1 Vw. niet vereist dat het familielid samen met de Belg in een andere lidstaat verbleven moet hebben.

Dat door te stellen dat “niet werd aangetoond dat verzoekers en de referentiepersoon samen in Tsjechië een gezinsleven zouden opgebouwd of bestendig hebben” verweerder een voorwaarde toevoegt aan de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzen dienaangaande naar uw rechtspraak (RvV nr. 191.976 van 14 september 2017, RvV nr. 208.016 van 22 augustus 2018 en RvV nr. 205.692 van 21 juni 2018) en naar de rechtspraak van de Raad van State (RvS nr. 244.960 van 26 juni 2019)³. In arrest nr. 244.960 van 26 juni 2019 vernietigt de RvS een RvV-arrest dat het annulatieberoep tegen een weigeringsbeslissing van DVZ verworpen had. Volgens de RvS heeft de RvV zijn jurisdictionele motiveringsplicht geschonden door niet te antwoorden op de kritiek van verzoeker dat DVZ een voorwaarde toevoegt aan de Verblijfswet: artikel 40ter §1 Verblijfswet vereist immers niet dat het familielid samen met de Belg in een andere lidstaat verbleven moet hebben.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partijen genomen beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de desbetreffende artikelen van de wet inzake de formele motiveringsplicht voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen inhoudelijk betwist voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissingen steunen, met name de artikelen 40ter en 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet^o en artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”*

Het artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

In dit verband is het ook passend te verwijzen naar artikel 40ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.”

Artikel 40ter, § 1 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot artikel 18 van voormelde wet kan het volgende worden gelezen:

“Het beoogt ook de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrestnr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt.” (Kamer, Stukken, 2015-2016, DOC 54 ,1696/001, p.7)

alsook:

“De wijzigingen aangebracht in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 volgen op arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof. In dit arrest heeft het Hof voor recht gezegd dat: “B.58.8. In zoverre hij bepaalt dat het recht op gezinshereniging van de Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, aan striktere voorwaarden kan worden onderworpen dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, in zijn gastland waren opgelegd, heeft de wetgever afbreuk gedaan aan het daadwerkelijke genot van het recht op vrij verkeer van de Belgen die in een gastland hebben verbleven, dat is gewaarborgd bij de artikelen 20 en 21 van het VWEU en bij artikel 45 van het Handvest van de grondrechten. Dat verschil in behandeling ten aanzien van het daadwerkelijke genot van de rechten die voortvloeien uit de status van burger van de Unie schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Die discriminatie vindt haar oorsprong echter niet in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, maar in de ontstentenis van een wetsbepaling die een Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, toelaat in België te verblijven met zijn familieleden in de zin van artikel 2, punt 2), van richtlijn 2004/38/EG die voordien met hem in een andere lidstaat van de Europese Unie hebben verbleven, mits is voldaan aan voorwaarden die niet strenger zijn dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, door dat gastland waren opgelegd.(...) Met het oog op juridische duidelijkheid en om wetgevingstechnische redenen is er echter voor gekozen dit artikel volledig te herschrijven. In verband met het recht op vrij verkeer heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 12 maart 2014 (zaak C-456/12) het volgende voor recht verklaard:

“51. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, zal zich slechts voordoen wanneer het verblijf van de burger van de Unie in het gastland van dien aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te bestendigen. Bijgevolg vereist artikel 21, lid 1, VWEU niet dat elk verblijf van een burger van de Unie in het gastland waarbij hij wordt begeleid door een familielid dat derdelander is, noodzakelijkerwijs impliceert dat op het tijdstip van de terugkeer van die burger naar de lidstaat van zijn nationaliteit in die lidstaat aan dat familielid een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend.

52. In dit verband moet worden vastgesteld dat een burger van de Unie die de hem bij artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/38 verleende rechten uitoefent, niet de bedoeling heeft zich op zodanige wijze in het gastland te vestigen dat dit gunstig zou zijn voor het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat land. Bijgevolg weerhoudt de weigering om bij de terugkeer van de burger van de Unie naar zijn lidstaat van oorsprong een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan diens familieleden die derdelander zijn, een dergelijke burger er niet van om de rechten die hij aan dat artikel 6 ontleent, uit te oefenen.

53. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, dreigt zich daarentegen wel voor te doen, wanneer de burger van de Unie de rechten beoogt uit te oefenen die hij aan artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 ontleent. Een verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn getuigt immers in beginsel van een vestiging – en dus van een daadwerkelijk verblijf – van de burger van de Unie in dat gastland en kan hand in hand gaan met het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat gastland.”

In zijn ander arrest van 12 maart 2014 (zaak C-457/12), heeft het Hof zich in deze zin uitgesproken:

“(…) richtlijn 2004/38 moet in die zin worden uitgelegd dat zij zich er niet tegen verzet dat een lidstaat weigert een verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie, wanneer deze burger de nationaliteit heeft van die lidstaat en aldaar woont, maar zich in het kader van zijn beroepswerkzaamheden regelmatig naar een andere lidstaat begeeft; Artikel 45 VWEU moet in die zin worden uitgelegd dat het aan een familielid van een burger van de Unie, dat een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht verleent in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit, wanneer deze burger in laatstbedoelde lidstaat woont, maar zich als werknemer in de zin van die bepaling regelmatig naar een andere lidstaat begeeft, indien de weigering om een dergelijk verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg heeft dat de betrokken werknemer ervan wordt weerhouden de rechten die hij aan artikel 45 VWEU ontleent, daadwerkelijk uit te oefenen. Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan.” (Kamer, Stukken, 2015-2016, DOC 54 ,1696/001, p.27 tot 30)

Uit het bovenvermelde blijkt duidelijk dat de wetgever specifiek heeft aangegeven inzake het vrij verkeer van Belgische onderdanen de lijn te willen volgen zoals uiteengezet in nuttige rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer inzake de toepassing van artikel 21, lid 1, met name arrest C-456/12 (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*), waaruit twee voorwaarden blijken opdat een burger van de Unie na zijn recht van vrij verkeer te hebben uitgeoefend, zich kan laten vervoegen door zijn derdelander-familieleden in zijn EU-staat van herkomst:

“(1) enerzijds moet de burger van de Unie in een andere EU-lidstaat een verblijf hebben gekend in de zin van artikel 7, lid 1, of artikel 16, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn (verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of als student dan wel een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht)

en

(2) anderzijds moet hij tijdens dit verblijf een gezinsleven opgebouwd of bestendigd hebben met het betrokken familielid, dat daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden.”

Artikel 7, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, voor zover deze burger van de Unie voldoet aan de voorwaarden van lid 1, onder a), b) of c).”

2.7. Gelet op het feit dat inzake het vrij verkeer van Belgische onderdanen de wetgever specifiek heeft aangegeven de lijn te willen volgen zoals uiteengezet in nuttige rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer inzake de toepassing van artikel 21, lid 1, met name arrest C-456/12, waaruit twee voorwaarden blijken opdat een burger van de Unie na zijn recht van vrij verkeer te hebben uitgeoefend, zich kan laten vervoegen door zijn derdelander-familieleden in zijn EU-staat van herkomst, stelt de Raad vast dat bij het niet voldaan zijn aan één van beide voorwaarden reeds kan vastgesteld worden dat *in casu* geen aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet kan ingediend worden daar geen beroep kan gedaan worden op artikel 21 van het VWEU of de Burgerschapsrichtlijn of het recht van vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

2.8. Verwerende partij heeft derhalve geen voorwaarde aan de wet toegevoegd, door te vereisen dat verzoekende partijen aantonen dat zij samen met de referentiepersoon in Tsjechië hebben verbleven en daar een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd met de referentiepersoon.

2.9. In de bestreden beslissingen stelt de verwerende partij vast dat er niet aangetoond werd dat verzoekende partijen in Tsjechië een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd met de referentiepersoon. Verzoekende partijen betwisten voorgaande vaststelling niet in het verzoekschrift. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen evenwel nog een stuk voor. Dit betreft een niet gedateerd elektronisch bericht van de referentiepersoon aan het hotel in Tsjechië waar de verzoekende partijen twee nachten hebben verbleven. De referentiepersoon stelt dat zij samen met de verzoekende partijen twee nachten van 2 augustus 2019 tot 4 augustus 2019 in het hotel zal verblijven. Tevens wordt de factuur gevoegd – in een voor de Raad ongekende taal – waarop de naam van het hotel en de namen van verzoekende partijen kunnen gelezen worden. Naast de vaststelling dat verzoekende partijen zich in kader van onderhavig beroep niet dienstig kunnen beroepen op stukken die zij niet kenbaar hebben gemaakt aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing, dient alleszins gesteld dat deze stukken geen afbreuk kunnen doen aan de bevinding van de verwerende partij dat: *“Zelfs voor zover referentiepersoon wel degelijk nog in Tsjechië aanwezig was, dient vastgesteld te worden dat zij hoogstens mogelijk allen samen afgereisd zijn naar België. Geenszins kan blijken dat zij samen een gezinsleven zouden hebben opgebouwd of bestendigd in Tsjechië waardoor referentiepersoon art. 40ter §1 zou kunnen invoeren in onderhavige procedure.”* Inderdaad, het loutere feit dat de referentiepersoon samen met de verzoekende partijen twee dagen in Tsjechië op hotel zou verbleven hebben, maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat zij in Tsjechië samen een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.

2.10. Het gehele betoog dat verzoekende partijen voeren, met name dat de referentiepersoon in Tsjechië verbleef in toepassing van de bepalingen van de richtlijn 2004/38 inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, kan het desbetreffend motief in de bestreden beslissingen niet aan het wankelen brengen. De Raad benadrukt het hoger gestelde, waaruit blijkt dat er twee voorwaarden zijn,

opdat een burger van de Unie na zijn recht van vrij verkeer te hebben uitgeoefend, zich kan laten vervoegen door zijn derdelander-familieleden in zijn EU-staat van herkomst. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat is aangetoond dat de referentiepersoon in Tsjechië heeft verbleven, in de zin van artikel 7, lid 1 of artikel 16, lid 1 van richtlijn 2004/38/EG, is eveneens vereist dat is aangetoond dat de referentiepersoon tijdens dit verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met verzoekende partijen, die daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden. Verzoekende partijen betwisten niet dat zij geen bewijsstukken hebben aangebracht waaruit blijkt dat zij samen met hun Belgische (schoon)zus in een andere lidstaat, *in casu* Tsjechië, een gezinsleven hebben opgebouwd of aldaar bestendig hebben. Aldus tonen zij niet aan dat aan de tweede voorwaarde is voldaan, zodat zij geen aanspraak kunnen maken op een afgeleid verblijfsrecht.

Er anders over oordelen en stellen dat artikel 40ter, § 1 van de vreemdelingenwet zou inhouden dat een familielid-derdelander van een Belg die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, niet zou moeten aantonen dat hij samen met deze Belgische onderdaan in een andere lidstaat een gezinsleven heeft opgebouwd of aldaar heeft bestendig, en dat deze onder dezelfde voorwaarden gezinshereniging kan verkrijgen zoals familieleden van EU-burgers die zich in België vestigen, zou neerkomen op een toepassing van richtlijn 2004/38/EG. Deze richtlijn voorziet echter uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, tweede lid van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34). Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een Unieburger, die woont in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend (zie HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34). Dit geldt *a fortiori* voor derdelanders die een ander, niet onder de definitie van artikel 2, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG vallend familielid zijn van een Unieburger, voor wie het gastland ingevolge artikel 3, tweede lid van dezelfde richtlijn de binnenkomst en verblijf dient te vergemakkelijken (HvJ 5 september 2012, C 83/11, Rahman, § 19), *quod in casu*.

De Raad vermog niet te oordelen in strijd met rechtspraak van het Hof van Justitie zoals neergelegd in de bovenvermelde arresten C-456/12 en C-457/12.

De Raad benadrukt immers dat lidstaten ertoe zijn gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. 8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

2.11. Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat artikel 40ter, § 1 van de vreemdelingenwet niet vereist dat aangetoond wordt dat het familielid eveneens in de andere lidstaat verbleef en aldaar een gezinsleven met de referentiepersoon heeft opgebouwd of bestendig en dat door dit wel te eisen de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet.

2.12. De verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad kan aan dit alles geen afbreuk doen, daar in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde geldt en de arresten nr. 208 016 van 22 augustus 2018 en nr. 205 692 van 21 juni 2018 bovendien de bevestiging inhouden van hetgeen de Raad in onderhavig arrest ook stelt. Ook de verwijzing naar het arrest nr. 244 960 van 24 juni 2019 van de Raad van State kan aan voormelde vaststellingen geen afbreuk doen, daar uit voormelde rechtspraak geenszins blijkt dat niet moet aangetoond worden dat de aanvrager samen met de referentiepersoon in de andere lidstaat heeft verbleven.

2.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, in het licht van artikel 21 van het VWEU en van de artikelen 40ter, § 1 en 47/1 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.14. Voor zover verzoekende partijen nog de schending aanvoeren van het rechtszekerheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Gelet op voorgaande tonen de verzoekende partijen geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan.

2.15. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.16. In een tweede middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“2.2. Tweede middel : schending van artikel 22 van de Grondwet, van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht

2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en, overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, heeft eenieder recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Verzoekers zijn de (schoon)zus van de Belgische referentiepersoon en zijn nog steeds ten hunnen laste.

Omdat verzoekers geconfronteerd worden met ernstige medische problemen, staat de referentiepersoon ook als mantelzorger in voor hun zorgverlening.

Verzoekers hebben geen kinderen. Zij hebben ook geen andere familieleden meer in de Russische Federatie.

Dat er derhalve sprake is van een hecht familieleven in België.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er door de bestreden beslissingen van verweerder sprake is van een ongerechtvaardigde inmenging in het privé- en/of familieleven van verzoekers.

Dit geschiedt aan de hand van een concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Dat verweerder echter voorafgaand geen enkel onderzoek heeft verricht naar het gegeven of verzoekers in België al dan niet (medische) zorg en ondersteuning van de referentiepersoon en haar familie nodig hebben.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, dan ook geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft verricht waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat immer in het kader van art. 8 EVRM een onderzoeksplicht op verweerder rust.

Gelet op het feit dat verzoekers reeds op 21 augustus 2019 een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie hebben ingediend en (financieel) afhankelijk zijn van de referentiepersoon, diende, alvorens een beslissing te nemen, verweerder een voorafgaande onderzoek in te stellen en minstens verzoekers te horen.

Dit is in casu niet gebeurd.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het familieleven van verzoekers, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Los van het feit dat door verweerder geen grondig voorafgaand onderzoek werd gebeurd en verzoekers door hem niet werden gehoord, geven de bestreden beslissingen er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het familieleven van verzoekers en hun langdurig verblijf in België, waarvan verweerder kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W., van artikel 8 EVRM, van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht en dan ook dient vernietigd te worden.

2.17. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet in de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

In casu beroepen verzoekende partijen, die respectievelijk 60 en 45 jaar zijn, zich op een gezinsleven met hun (schoon)zus, die 54 jaar is.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, Slivenko/Letland, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen verzoekende partijen en hun (schoon)zus.

Zoals blijkt uit de bespreking hoger hebben verzoekende partijen niet aangetoond dat zij in Tsjechië deel uitmaakten van het gezin van hun Belgische (schoon)zus. Verder heeft de verwerende partij er tevens op gewezen dat:

“De afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon wordt betwist. Uit gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in het land van herkomst vlak voor zijn vertrek uit Rusland tewerkgesteld is geweest als Kaderlid in het bedrijf AZS te Novosibirsk Krasny. Uit niets blijkt dat hij heden niet meer in staat zou zijn om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Betrokkene is gehuwd met referentiepersoon haar zus en vormt met haar een kerngezin sinds 2006. Betrokkene behoort niet tot het kerngezin van referentiepersoon, evenmin is er sprake van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van referentiepersoon. Het gezins- en familieleven kan gelet op voorgaande elementen geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkenen uiteraard vrij contacten te onderhouden via moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken te plannen.”

en:

“De afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon wordt betwist. Uit gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in het land van herkomst vlak voor hun vertrek uit Rusland tewerkgesteld is geweest als kaderlid in het bedrijf AZS te Novosibirsk Krasny. Verder blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag aangaf geen beroep uit te oefenen. Betrokkene blijkt echter wel in het verleden een vaste baan gehad te hebben (cfr. visumaanvraag in 2005: “S. A. (...) zal dan ook na het verstrijken van het visum terugkeren naar Rusland waar zij een vaste baan heeft alsook een vaste relatie en een eigen appartement.”). Uit niets blijkt dat betrokkene noch haar echtgenoot heden niet meer in staat zouden zijn om in hun eigen levensonderhoud te voorzien. Betrokkene is gehuwd en vormt met haar echtgenoot een kerngezin sinds 2006. Betrokkene behoort niet tot het kerngezin van referentiepersoon, evenmin is er sprake van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van referentiepersoon. Het gezins- en familieleven kan gelet op voorgaande elementen geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkenen uiteraard vrij contacten te onderhouden via moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken te plannen.”

Gelet op voorgaande vaststellingen maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij in het herkomstland aangewezen zijn op de hulp van hun (schoon)zus om in hun levensonderhoud te voorzien. Het loutere gegeven dat zij in België op precaire wijze verblijven en hulp krijgen van hun (schoon)zus, doet niet anders besluiten. Ook het argument als zouden zij geen familie meer hebben in het herkomstland, laat geenszins toe te besluiten dat zij in het herkomstland niet op zelfstandige wijze zouden kunnen leven.

Waar verzoekende partijen betogen dat zij kampen met ernstige medische problemen en de referentiepersoon voor hen instaat als mantelzorger, stelt de Raad vast dat uit de aanvragen tot gezinshereniging met de referentiepersoon (bijlage 19ter van 22 augustus 2019) blijkt dat verzoekende partijen gezinshereniging hebben aangevraagd met de Belgische referentiepersoon als *“ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin”*. Zij hebben geenszins aangegeven dat zij gezinshereniging wensten als ander familielid om medische redenen. Nochtans wordt deze mogelijkheid voorzien bij artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Ook de bijlage 19ter voorziet in de mogelijkheid van gezinshereniging als *“ander familielid – ziek”*. Verzoekende partijen hebben op geen enkel moment de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissingen op de hoogte gesteld van het feit dat zij – omwille van hun medische problematiek – afhankelijk zijn van de referentiepersoon. Zij kunnen dit thans dan ook niet voor het eerst aangrijpen om te stellen dat hiermee geen rekening werd gehouden door het bestuur.

Daarenboven, waar de verzoekende partijen erop wijzen dat zij kampen met ernstige medische problemen en hun (schoon)zus als mantelzorger voor hen instaat, kan dit geenszins als dusdanig blijken uit de aan het verzoekschrift gevoegde medische attesten.

Zo wordt in het medisch attest van 6 oktober 2021 ten aanzien van V.V. (eerste verzoekende partij) louter gesteld dat zij lijdt aan *“linkszijdige trigeminusneuralgie”*. Evenwel wordt nergens gesteld dat eerste verzoekende partij voor deze aandoening mantelzorg behoeft. Ook het medisch attest van 15 oktober 2021 van de huisarts van eerste verzoekende partij doet niet anderszins besluiten. Daarin wordt immers slechts bevestigd dat eerste verzoekende partij lijdt aan chronisch invaliderende aangezichtspijn waarvoor operatie niet meer mogelijk is en enkel medicatie gegeven wordt. Verder zou eerste verzoekende partij ook lijden aan bilaterale gonartrosis waarvoor zij infiltraties krijgt. De pijnklachten zouden een invloed hebben op haar mobiliteit maar nergens wordt gesteld dat eerste verzoekende partij mantelzorg behoeft.

Ook wat betreft de voorgelegde medische attesten inzake A.S. (tweede verzoekende partij) kan geenszins blijken dat zij mantelzorg behoeft van de referentiepersoon.

Het medisch attest van de huisarts van tweede verzoekende partij van 6 oktober 2021 vermeldt het volgende:

“Sinds oktober 2020 in begeleiding bij mij voor diverse problemen:

- chronische psychische aandoening (ook opvolging door psychiater)*
- chronische auto-immune huidaandoening (ook opvolging door dermatoloog)*
- chronische hepatitis-B (ook opvolging door internist)*
- chronische endocriene aandoening (ook opvolging door endocrinoloog)*

Voor al deze aandoeningen wordt ook medicatie gebruikt, maar er is geen uitzicht op volledige genezing.

A.(..) is zowel financieel als structureel afhankelijk en ten laste van haar zus O.S. (..)”

Uit deze laatste zinsnede kan evenwel niet blijken dat de huisarts doelt op mantelzorg. Immers, met de zeer algemene stelling dat: *“A.(..) is zowel financieel als structureel afhankelijk en ten laste van haar zus O.S.(..)”* maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat onder mantelzorg ook betaalde hulp door familieleden moet verstaan worden. Er kan niet aangenomen worden dat met dit gestelde in voormeld medisch attest bedoeld wordt op mantelzorg, in de zin van het verlenen van zorg aan een ziek familielid. De algemene definitie van mantelzorg is immers zorg geven aan een ziek familielid door gezinsleden, burens of vrienden. Dit alles temeer nu de behandelend specialisten, waarvan tweede verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd die dateren van na het medisch attest van de huisarts, nergens stellen dat tweede verzoekende partij omwille van haar aandoeningen mantelzorg behoeft.

Zo blijkt uit het medisch attest van 8 oktober 2021 dat tweede verzoekende partij psychiatrisch wordt opgevolgd en dat *“een opname in het ziekenhuis dringt zich op”* maar de behandelend psychiater stelt geenszins dat tweede verzoekende partij mantelzorg behoeft. Verder blijkt uit het medisch attest van 13 oktober 2021 dat tweede verzoekende partij driemaal op consultatie is geweest voor verschillende huidaandoeningen, maar hier wordt evenmin gesteld dat zij daardoor mantelzorg behoeft. Evenmin kan dit blijken uit het medisch attest van 18 oktober 2021 van de behandelend endocrinoloog die stelt dat tweede verzoekende partij sinds juli 2020 opgevolgd wordt voor een chronische metabole aandoening.

Deze wordt behandeld met medicatie en voedingsaanpassingen, maar nergens wordt gesteld dat mantelzorg noodzakelijk is.

Daarenboven wijst de Raad erop dat uit geen enkele van de voorgelegde medische attesten blijkt dat verzoekende partijen werkonbekwaam zijn, noch blijkt dat zij in het herkomstland afhankelijk zijn van de (schoon)zus. Het loutere gegeven dat de verzoekende partijen – omwille van hun illegale verblijfssituatie in België – zich financieel afhankelijk opstellen van de (schoon)zus maakt evenwel niet dat zij in het land van herkomst – alwaar zij legaal kunnen verblijven – niet op zelfstandige wijze zouden kunnen leven. Uit de voorts vage stelling dat tweede verzoekende partij ook “*structureel afhankelijk en ten laste (is) van haar zus*” kan geenszins blijken dat tweede verzoekende partij omwille van haar medische problematiek bijzonder afhankelijk is van haar zus, temeer, zoals reeds gezegd deze stelling niet ondersteund wordt door de voorgelegde specialistische verslagen van recentere datum en voorts tweede verzoekende partij samenleeft met eerste verzoekende partij en uit niks blijkt waarom eerste verzoekende partij tweede verzoekende partij niet zou kunnen ondersteunen, voor zover dit daadwerkelijk nodig zou zijn. Verder blijkt ook uit geen enkel concreet gegeven dat – voor zover de verzoekende partijen voor hun medische problematiek behandeling behoeven – deze behandeling niet beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland.

De relatie die de verzoekende partijen met hun (schoon)zus onderhouden betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partijen kunnen deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde beschermenswaardig gezins- of familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM derwijze dat een verblijfsweigering een schending van dit artikel zou opleveren.

Nu geen beschermenswaardige gezins- of familierelatie blijkt, kunnen verzoekende partijen ook niet betogen dat de verwerende partij een belangenafweging had moeten maken.

Voor zover verzoekende partijen nog zouden betogen een privéleven te hebben in België, tonen zij ook niet aan dat dit een beschermenswaardig privéleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere gegeven dat zij sinds augustus 2019 op illegale, minstens precaire wijze in België verblijven maakt niet dat zij daarmee hebben aangetoond dat zij dermate professionele, sociale of culturele banden met de Belgische samenleving zijn aangegaan waardoor kan gesproken worden van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verder blijkt ook niet dat, voor zover zij al gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven, *quod non*, zij dit privéleven niet elders kunnen verderzetten of uitbouwen. Verzoekende partijen beperken zich slechts tot de stelling dat zij in België verblijven, doch de Raad ziet niet in waarom dit gegeven, voor zover al aangenomen kan worden dat verzoekende partijen hier een privéleven hebben opgebouwd, nu de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, verhindert dat zij hun privéleven verder zetten in het herkomstland. Immers hebben verzoekende partijen het overgrote deel van hun leven in het herkomstland doorgebracht. Een illegaal, minstens precair verblijf sinds augustus 2019 in België kan hier bezwaarlijk tegen opwegen.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partijen enerzijds, die in se erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “*een zo groot mogelijke*

concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de voorgaande bespreking van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoekende partijen niet aantonen dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

2.18. Er moet voorts worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekende partijen maken, gelet op de bespreking hoger, evenwel niet aannemelijk dat zij verwerende partij nog inlichtingen hadden kunnen verschaffen die haar er konden van weerhouden de bestreden beslissingen te treffen.

2.19. Verzoekende partijen maken geen schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.20. In een derde middel betogen verzoekende partijen als volgt:

“2.3.Derde middel : schending van artikel 52, §4, 5e lid van het KB van 8 oktober 1981, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.1.

Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten : “aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis art. 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken”.

Evenwel wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt enerzijds slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoekers zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Anderzijds wordt gesteld dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van de referentiepersoon, er geen sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf of minderjarige kinderen en er geen actuele medische problematiek in hoofde van verzoekers zou bestaan.

De bestreden beslissing somt de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar laat na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

2.3.2.

Bovendien verwijzen de bestreden beslissingen in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. ”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoekers, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks*, VII, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

2.3.3.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de nodige vermeldingen doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond”.

2.3.4.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

“Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, ‘Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur’ (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52,§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken”.

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, die zich overigens beperkt tot het stellen dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van de referentiepersoon en er geen medische problematiek in hoofde van verzoeker zou bestaan, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verblijfsbesluit.

Verweerder is immers niet overgegaan tot een onderzoek van de individuele familiale situatie van verzoeker.

2.3.5.

Tenslotte was verweerder ook verplicht om conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekers, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd werd op grond van artikel 7, §1, 2° Vw., nl. dat het legaal verblijf van verzoekers zou verstreken zijn.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de familiale toestand van verzoekers en hun gezondheidstoestand (cf. infra) alvorens een bevel af te leveren.

Dat immers verzoekers, kinderloos en zonder andere familieleden in de Russische Federatie, te kampen hebben met ernstige medische problemen, waardoor zij in België op medisch vlak dienen verder opgevolgd te worden en de hulp en bijstand nodig hebben van de Belgische referentiepersoon en haar familie (cf. stuk 2).

Dat verzoeker lijdt aan chronische invaliderende aangezichtspijn (trigeminusneuralgie) ondanks medisch ingreep in de Russische Federatie (zonder succes en met postoperatieve complicaties). Daarnaast lijdt hij aan bilaterale gonartrosis LI meer dan Re, welke momenteel conservatief behandeld worden met infiltraties. De pijnklachten hierdoor veroorzaakt hebben invloed op zijn mobiliteit bij zijn dagelijks functioneren (cf. stuk 2).

Verzoekster heeft te kampen met chronische metabole aandoening, chronische psychische aandoening, verschillende chronische huidaandoeningen en chronische hepatitis B (cf. stuk 2).

Verzoekers kunnen in hun land van herkomst onmogelijk beroep doen op een afdoende medische verzorging en opvolging gezien de gezondheidszorg er verouderd en inefficiënt is.

Verzoekers weten in elk geval niet waar verweerder het vandaan haalt wanneer deze stelt dat verzoeker in het land van herkomst zou tewerkgesteld zijn geweest als kaderlid bij het “bedrijf AZS te Novosibirsk Krasny”.

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhouden van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.”

2.21. De verzoekende partijen kunnen *in casu* niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/11 van vreemdelingenwet. Deze bepaling handelt immers over inreisverboden. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “*de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt*”. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het derde middel is, wat dit onderdeel betreft, niet-ontvankelijk.

2.22. De formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat in de bestreden aktes de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan de verzoekende partijen worden bevolen om het grondgebied te verlaten. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Er wordt tevens naar de feiten toe gemotiveerd. Met name geeft de verwerende partij aan dat het legaal verblijf in België van de verzoekende partijen is verstreken. Verder wordt ook nog gemotiveerd over het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zo wordt gesteld: “*Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene lijkt geen sprake te zijn, evenmin van minderjarige kinderen in het Rijk. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging kan aan betrokkene niet worden toegestaan. Er is niet voldaan aan de voorwaarden om het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. De*

afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon wordt betwist. Uit gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in het land van herkomst vlak voor zijn vertrek uit Rusland tewerkgesteld is geweest als Kaderlid in het bedrijf AZS te Novosibirsk Krasny. Uit niets blijkt dat hij heden niet meer in staat zou zijn om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Betrokkene is gehuwd met referentiepersoon haar zus en vormt met haar een kerngezin sinds 2006. Betrokkene behoort niet tot het kerngezin van referentiepersoon, evenmin is er sprake van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van referentiepersoon. Het gezins- en familieleven kan gelet op voorgaande elementen geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkenen uiteraard vrij contacten te onderhouden via moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken te plannen. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het verblijfsrecht niet kan worden toegekend en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.” en: “Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene lijkt geen sprake te zijn, evenmin van minderjarige kinderen in het Rijk. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging kan aan betrokkene niet worden toegestaan. Er is niet voldaan aan de voorwaarden om het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging te kunnen uitoefenen, derhalve kan zij niet in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. De afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon wordt betwist. Uit gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene haar echtgenoot in het land van herkomst vlak voor hun vertrek uit Rusland tewerkgesteld is geweest als kaderlid in het bedrijf AZS te Novosibirsk Krasny. Verder blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag aangaf geen beroep uit te oefenen. Betrokkene blijkt echter wel in het verleden een vaste baan gehad te hebben (cfr. visumaanvraag in 2005: “S. A. (...) zal dan ook na het verstrijken van het visum terugkeren naar Rusland waar zij een vaste baan heeft alsook een vaste relatie en een eigen appartement.”). Uit niets blijkt dat betrokkene noch haar echtgenoot heden niet meer in staat zouden zijn om in hun eigen levensonderhoud te voorzien. Betrokkene is gehuwd en vormt met haar echtgenoot een kerngezin sinds 2006. Betrokkene behoort niet tot het kerngezin van referentiepersoon, evenmin is er sprake van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van referentiepersoon. Het gezins- en familieleven kan gelet op voorgaande elementen geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkenen uiteraard vrij contacten te onderhouden via moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken te plannen. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het verblijfsrecht niet kan worden toegekend en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.”

Deze vaststellingen betreffen de individuele situatie van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat er niet is overgaan tot een onderzoek van hun individuele situatie. De verwerende partij is pas overgegaan tot de afgifte van de huidige bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten nadat zij had vastgesteld dat de aanvraag van de verzoekende partijen voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie geweigerd werden.

Uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissingen kennen, maar volgens de verzoekende partijen zijn de bestreden beslissingen niet grondig gemotiveerd zodat de motiveringsplicht wordt geschonden. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit, maken zij de schending ervan niet aannemelijk. Uit het gegeven dat deze bepaling geen verplichting oplegt om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, kan hoegenaamd niet afgeleid worden dat de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. Het al dan niet gebonden karakter van het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten is in dit geval irrelevant. De verwerende partij is krachtens het voormelde artikel 52, § 4, vijfde lid, wel degelijk bevoegd om tevens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en de verzoekende partijen weerleggen niet dat hun legaal verblijf inmiddels is verstreken zodat zij onder het toepassingsgebied vallen van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit ontnemt dan ook niet de bevoegdheid van de verwerende partij om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De verwijzing naar het arrest met nummer 220.340

van de Raad van State is niet dienstig in dit geval. Anders dan in dit geval heeft de verwerende partij immers voldoende gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

In zoverre de verzoekende partijen tenslotte nog verwijzen naar de arresten met nummers 101 636 en 101 637 van 25 april 2013 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Dit geldt des te meer nu in de bestreden beslissingen wel wordt gemotiveerd waarom aan de verzoekende partijen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en dit in tegenstelling tot de zaken waarnaar zij verwijzen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ligt niet voor.

2.23. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de elementen zoals deze voortvloeien uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in overweging werden genomen.

Verzoekende partijen betwisten niet dat zij meerderjarig zijn en geen minderjarige kinderen hebben in België. Verder is gebleken dat zij niet ten laste zijn van de referentiepersoon in België en dat uit niks blijkt dat zij niet in staat zijn om in hun eigen levensbehoeften te voorzien in het herkomstland. Waar verzoekende partijen nog stellen niet te begrijpen op welke gronden de verwerende partij oordeelt dat eerste verzoekende partij voor de komst naar België in het herkomstland tewerk gesteld was, blijkt dit evenwel uit de visumaanvraag van eerste verzoekende partij van 8 mei 2019 waar zij aangaf dat zij in het herkomstland tewerk gesteld is als *“Kaderlid bedrijfswereld”* en als werkgever opgaf: *“ASZ, Novosibirsk Krasny 79 202, 73833631888”*.

Uit de bespreking hoger (tweede middel) blijkt ook niet dat zij zich kunnen beroepen op medische redenen waaruit kan blijken dat zij bijzonder afhankelijk zijn van de referentiepersoon en die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staan. De niet met objectieve gegevens onderbouwde argumentatie dat zij in het herkomstland de noodzakelijke medische zorgen niet zouden kunnen bekomen kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststelling.

De verzoekende partijen slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve of onzorgvuldige feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

2.24. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER